

TRIPER

08

KOLOFON

ISSN C507-2654
ŠTEVILKA 8, marec 2018

UREDNIŠTVO: Ema Ajster, Jennifer Dauti, Vanesa Drev, Nina Golob,
Drago Pintarič, Ajša Podgornik, Minea Tkavc

PISCI: Ema Ajster, Jennifer Dauti, Petra Kovačič, Ajša Podgornik,
Špela Pustotnik, Minea Tkavc

POEZIJA: Ema Ajster, Vanesa Drev

OBLIKOVANJE: Patrik Komljenović

NASLOVNICA: Nina Perc

FOTOGRAFIJE: Julija Mohorič

LEKTORIRANJE: Manja Klobasa

MENTORJA: Nina Golob, Drago Pintarič

TISK: Pro Grafika

IZDAJA: Dijaški dom Ivana Cankarja in Kud Pozitiv, Ljubljana

NAKLADA: 200 izvodov

lahko bi napisala pesem o ljubezni
pa je nočem
zanalašč

UMIRAJOČ GALEB

Poleti leta 2009 sem z družino počitnikovala blizu Pirana. Bilo je že tretje leto zapored. Pogled z istega apartmaja, hoja po istem klancu in ista plaža s posajenim le enim bornim drevescem pod senco katerega se je trlo ljudi. Mami je bilo vseč in počasi je postalo vseč še vsej preostali družini. Obala se je raztezala v polkrogu in v zaliv se je velikokrat prišla hraniti jata vodnih ptic, z obale pa so do morja poiskali pot galebi. V najbolj vročih dneh so bila skalnata tla prekrita z brisačami, v zraku pa so odmevali kriki belih plesalcev. Otroci smo zasedli dolg pomol, s katerega smo skakali v morje, ki je bilo po dnu posuto z ostrimi kamni in morskimi ježki, da so naši starci vedno zadrževali dih, ko smo se vračali nazaj na gladino. Na stebre pomola so se prilepljale temne ostrige, majhne ribe so lovile večje ribe, njih pa smo lovili mi.

V sredo je ležal ob pomolu umirajoč galeb. Opazila sem ga, ko sem se vračala na kopno. Zazdelo se mi je nenavadno, da je tako miren in da se niti ne ozira za mimoidočimi. Tudi mimoidoči niso dolgo pomenkovali okoli njega. Ogledali so si ga malce postrani, potem pa odšli. Šele ko sem prišla bližje, sem opazila, da je galeb hudo ranjen, da mu je perut zlomljena in trebuh grdo odprt. A bolj kot ta krvav prizor me je zlomil njegov pogled. Obrnil je zenice v mojo smer in se z njimi zagledal vame. Bile so velike, žalostne oči. In pomislila sem, da lahko takšne oči spregovorijo. Povedale bi mi galebovo zgodbo polno vročih dni in slanih rib. Namesto tega so se zaprle in niso se več odprle. Galeb se je zavedal svojega konca, izgubljena svoboda je pristala na tleh in umirala v žgočem soncu. Čez čas se je njegov prsni koš nehal dvigovati. Počutila sem se krivo za njegovo smrt.

Stekla sem v morje, bolj slano od mojih solz. Težko breme mi je stiskalo telo. Jokala sem dolgo in potihoma. Namesto morja sem si predstavljala, da plavam v neskončni količini izjokanih solza, da so namenjene galebu in da sem z njimi njegovo smrt nekako upravičila. Noben se ni zmenil zame, tako kot se ni noben zmenil za galeba. Čutila sem, da se je z njegovim koncem končal tudi del moje predstave o srečnem svetu, v katerem sem do takrat živela.

Ko sem kasneje premišljala o belem galebu, sem čutila predvsem jezo. Jezna sem bila na ljudi, ki so ga postrani pogledali, na tiste, ki so se mazali s sončnimi kremami okoli njega, se smejali, skakali s pomola in živeli svoje mirno življenje dalje. Zdeli so se mi pokvarjeni primerki izgubljene morale. Galeb se je v mojem spominu kmalu preoblikoval v mrtvo svobodo. Lahko bi jo rešili, pa je nismo. Namesto tega smo jo pustili, da umira, da se cvre na soncu, nobenemu ni bilo mar. Bilo pa je mar meni, ki na obali nisem videla le mesa in krvi, temveč tudi tiste velike, žalostne oči.

Petra Kovačič

PRIKLENJENCI

Jaz sem vegan. Večinoma miroljubno bitje, ki strmi za svetlo prihodnostjo in čaka, da podzemeljski zajedavci, ljudje, prilezejo iz Platonove votline in se scvrejo na soncu. Če ogenj sežge debele plasti laži, manipulacije, gnilobe, ki jih nosi vsak ozkogledi, nerazsvetljen posameznik, državljan, Zemljan, naj gorimo. Smrad po ocvrtem mesu naj se razširi po celem svetu in da vedeti usodo človeštva idiotom.

Videla sem otroka, ki je bil pokrit s krvjo. Kri je bila prašičja, kurja, kravja, ovčja ... Je to pomembno? Kri je kri. Tekočina, ki nam daje življenje. Od kod izvira njegovo sovraštvo, strast po klanju, želja po pitju krvi? Starši? Ne, to je tradicija. Kakšna bolna združba smo, da pijemo tujo kri, da bi zapolnili praznino, ki se nam pretaka po žilah? Nažiramo se z živalskim mrtvim truplom, ki je sočno, čvrsto, žilavo, surovo ... Kako zadovoljujoče, potešljivo kot pitje mrzle vode. Jaz sem vegan. Večinoma miroljubno bitje, ki ljubi in prezira ljudi. Stud po potenju, solzah mrtve krave, ki gnije znotraj našega črevesja in se joče. Psihopat, sociopat? Mogoče. Morilec? Definitivno. Obešala sem cunje ... Slišala sem, kako svinja cvili. Izmika se na vse sile, tolče z nogami na vse strani, hoče pobegniti, prvič od rojstva vidi svetlobo, nežen dotik žarkov ... V vrat ji zarinejo nož, vrat ji držijo v vedro, kamor teče njena sočna, rdeča kri ... Vedro se polni, svinja še zmeraj brca po tleh, čaka, da izkrvavi, da jo mine življenje. Končno umre. Veseli, prazni obrazi zrejo nad mrtvim bitjem. Razkosajo ga na majhne koščke, čreva dajo mački za obrok, njeno kri spečejo in jo jejo kot pico, njena glava še tedne visi v shrambi. To so morilci, ki svoja dejanja upravičujejo s tradicijo, medicino, evolucijo ... To so strahopetci, ki se bojijo sprememb ... To so uši, ki razžirajo človeštvo in jih je treba iztrebiti ... S plinom. Ne. Z nožem. Morilca je treba uničiti z njegovim morilskim orožjem. Psihopat, sociopat? Definitivno. Jaz sem vegan in ljubim bitja, ki ljubijo, so ljubljena. Nekdo mi je rekel: "Pa saj se živali ne zavedajo obstoja." Kaj to pomeni? Si kdaj videl, kako se prašič nezavedno dere, cvili na vsa pljuča, da počijo? Aja, saj res, jaz tudi ne. Obiskala sem prijatelja, ki je padel v komo. Razrezala sem ga na kose. Njegovo sočno, žilavo meso sem prodala za pet evrov in petdeset centov na kilogram. Nihče ni posumil, da je jedel človeka. Kako to? Surovo

meso nima okusa po ničemer, le začiniti ga je bilo potrebno in že so imeli pojedino. Nisem se počutila krivo, saj se moj prijatelj tako ali tako ni zavedal svojega obstoja, ker je bil možgansko mrtev.

A verjamem, da bi bil zelo vesel, vedoč, da nam je postregel z obedom.

Jaz sem vegan, ekstremist, ki ne pozna meja. Moja usta niso filtrirana. Ne bašem vas z lepoto, politično korektnostjo, lažjo ... Postavljam vam ogledalo in od vas je odvisno, če ste sposobni pogledati in se soočiti z resnico. A resnica boli kot prasica. Resnica pomeni biti osamljen, izobčen, posmehljiv, a svoboden. Ko se uvide resnica, se popolna podoba, ki ste jo do sedaj videvali, zlomi na tisoče koščkov ... Vsak košček stekla se vam pretaka po žilah, zabada vas v srce, možgane, jetra, ledvice. Boli. A bolečina je znak humanosti. Nismo več roboti, ki jih ustvarja država s potrošništvom, pranjem možganov, z ustvarjanjem napetosti med posamezniki in s tem bojem za preživetje. V nas se prebudi majhen ogenjček, ki se širi po celem telesu in ko doseže srce nas preplavijo čustva, kot so sočutje, ljubezen do drugih in do samih sebe ... Zaživimo. In kako nekaj živega rabi nekaj mrtvega, da je zmožno živeti, misliti, se razvijati, čustvovati? "Ja kaj pa levi?" A ti zgledam kot pofukan lev? Ne, ne ližem si svoje riti ... Komu jo pa ti ližeš, pa je tvoja stvar.

Jaz sem človek in me je sram. Sram me je dejanj svoje rase in da me istovetijo z njo. Kot Raskolnikov sem razdvojena. Bi bila sposobna žrtvovati se za boljšo prihodnost širše skupine ljudi? Mogoče, saj posameznik lahko prenese le določeno količino sramu in smradu. Rešitev? Ne vem. Ti povej meni.

Špela Pustotnik

18.10.2017

peti najboljši v državi
to je dobr
kako se napiše surjektivnost?
devetindevetdeset

kok?

devetindevetdeset
to bi lahko v neskončnost risu, gospa
a mate kranjsko klobaso?
ej mal bo za počakat, pač enga mam
koga enga?
ja za vafle
nihče nima volje do življenja
ampak trump, mogu bi sam govorit o trumpu
ja pa kaj, sej lahko sam njegove tweete pišeš
why the fuck is he so stupid?
kako pa govoriš, no? sej vem da se sploh ne
zavedaš tega
če je to liho
what the fuck?
spet si uporabila to besedno zvezo
se opravičujem, gospa
a sem te zadela?

ja

kam pa? a v šal?
ne, v glavo
sori
dej kok si stara
to mi je lih dons ena rekla, če sem pet let stara
jaz bom dejansko enkrat popizdila in enga
zadavla
a mi daš radirko nazaj?
skor sem reku seksat namest sekat
a pol si reku to?
ne, pol sem se ustavu
bog ohrani, bog obvari nam cesarja avstrije
kaj fuzbalska žoga tu dela?
sprašujem kaj fuzbalska žoga tu dela?
rumeno sonce, modra luna
modra luna je teoretično rumeno sonce
četrti značilnost
loh bi bil musliman, čist tko

špela ne more bit musliman, ker ma modre oči
ja, velik bolj sem musliman od tebe
zakaj se tok fokusirate na turške nosove
kakšen ti je bil moj smeh?

kripi

poglej mojo najboljšo tekmo
oni majo 48 golov
če to ma sam ena igralka
jst rabim dnar za kurbo, ti rabiš ime za firmo
to je šala
aja
ampak ti jo moraš povedati smrtno resno
aja
to je spet ta absurd
aja
temu se reče posilstvo
mi posiljujemo avtorja
a lahko daš stol mal naprej?
hvala

DŽIZUS

a je jezen?
ojoj
adijo neža
a si vidla režiserja?
kje?
lihkar je šel ven
a si v redu?
a si v redu?

BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: AJDOVŠČINA

BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: KONZORCIJ

naslednjič ko se dobimo spet jst al kaj
ne pa sej zdej mam
ja, ja vedno jst
dej greva nazaj

BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: DRAMA

BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: KRIŽANKE

*dober dan
jst sem pa tok tekla
kot da bi na maratonu bla
pa sem vas le ujela*

BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: GORNJI TRG

BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: PRIVOZ

BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: PRIVOZ

BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: STRELIŠKA

BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: ROŠKA

*sem ti rekla da bova
vau, tipično, tipično
je to do drame
v redu, adijo, srečno pa doma pozdrav
ne bom jedla*

kim jong un je pička

gruča najstnikov pleše
prej so bili vsi pod mostom
acid
precizen odmerek
bela moka beli sladkor bele droge -
bela smrt
gruča najstnikov še vedno pleše
noge se dotikajo celotnega prostora
črn prostor
žalosten ni kaj
svetlika se
luči so
ena modra in dve rdeči
in še neonska luč s hodnika
tempo basov se grmadi
eden po eden
vsi po vrsti
eden po eden
včasih ves tempo naenkrat
včasih je skoraj neopazen
gruča najstnikov še vedno pleše
nevarno
pijejo vodo ker imajo suha usta
pijejo skoraj preveč
nevarno
tla se tresejo in stene se tresejo
in zrak se trese
najstniki še vedno plešejo
živali nemarne
plešejo in jih boli kurac
za potres
ali za politiko
ali za poplavo v new jerseyu
srečni so
ko jih pa tako
zelo zelo boli kurac
oni še vedno plešejo
vidim nekoga

nekaj ima za bregom
samo gleda jih
nekaj bo storil
nekaj a ne vem kdaj
ne vem kdaj bo nekaj storil
stopi en korak
in se ustavi
stopi drug korak
in se ustavi
ampak se sploh ne ustavlja
on teče
šprinta
on je olimpijski prvak
afričan
hiter je
prehiter
hitrejši od tempa
prehiti ga
vzame najstniku vodo ki jo pije ker ima suha usta
in naredi požirek
ogromen požirek
še vedno pije ampak ne golta
vso vodo zbira v svojih ustih
in v vseh kotičkih svojega telesa
deli kateri še sploh niso bili odkriti
on jih je napolnil
eksplodiral bo
njegov obraz je krogla
dva metra v premeru
napolnjena z vodo
niste še videli tako polnega človeka
vse njegove pore bodo počile
EKSPLODIRAL BO
nihče ga ne opazi
in najstniki še vedno plešejo
napolnil je že celo sobo
in najstniki še vedno plešejo
ko mu zmanjka vode

v plastenki
ko spiše še zadnjo kapljo
in nima več prostora v sebi
ko ga stiska le še misel na eno
samo drobno kapljo
pa izpljune
NATANKO NA DIDŽEJEVO MIZO
sem vam rekla da ni imel dobrih
namenov
vedela sem
naenkrat vse utihne
ni več basov
ni tempa
nič več ne sveti
najstniki pa debatirajo
če je bilo smiselno da je severna
koreja
vrgla še eno bombo v morje

OSEBNA SVOBODA IN STATUS – OBRATNO SORAZMERJE?

Zadnje čase vse več slišimo o zgodbah raznih znanih oseb, ki delajo napake. Nekdo je morda ob spremljavi kamer pokadil cigareto in pol sveta se je nemudoma obrnilo proti njemu oziroma njej, drugi pa je bil obsojen spolnega nasilja, pa še vedno dobiva podporo oboževalcev in večje publike – z izjemo radikalnih feministk. Oba incidenta se hitro pometeta pod preprogo s strani svetovne publike, a v meni se še vedno poraja vprašanje – kaj če bi to naredil Novakov wJanez, ki živi v bloku nad vašim stanovanjem? Njegov video kajenja bi videlo največ deset ljudi, za spolno nasilje pa bi ga aretirali oziroma pridržali, morda zgodbo njegove žrtve objavili v Slovenskih novicah. Ljudje, ki ga ne poznajo, bi pozabili njegovo ime v petnajstih minutah, znanci pa bi se ga izogibali, dokler se ta ne bi odselil ali kako drugače izginil.

Vprašanje je tako – kje je meja, ki jo mora človek prestopiti, da ni več človek v pravem pomenu besede? Kakšen status mora imeti, da mu vsaka mala napaka prisluži sovraštvo naroda? Kdaj izgubi pravico do lastnih odločitev in osebne svobode?

Odgovor na polovico teh vprašanj bi lahko bil zelo preprost, rekli bi: »Če si slaven, pika, konec.« A odgovor ni tako preprost, daleč od tega. To pa še ne pomeni, da se v njem ne skriva vsaj kanček resnice. Definicija »slaven« oz. znan po SSKJ je:

sláven -vna -o prid., slávnejši (á) ki se mu splošno priznava velika vrednost, veljava

Ta vrednost lahko pride iz njegovega oziroma njenega velikega igralskega talenta, sposobnosti pisanja dobrih knjig, angelskem glasu, ali pa iz ničesar razen iz velike sreče v genski loteriji ali denarju za spremembo le-te. Kaj je ena izmed stvari, ki jo mora imeti vsaka slavna oseba, da je lahko znana, poleg prej naštetih? Občinstvo. Kaj bi bil Johnny Depp brez ljudi, ki se prikažejo na premierah vseh njegovih filmov, ali pa Harry Styles brez zvestih oboževalk, ki v velikih pričakovanjih vsake toliko odštevajo dneve do izida njegovega novega albuma? Preprost odgovor je nič. Oba bi bila lahko blagoslovljena z neverjetnim igralskim oziroma pevskim talentom, a brez njunega občinstva nista nič. Debata glede tega, ali sta si to občinstvo zaslužila in zakaj občinstvo pritegne

njuno igranje oziroma petje, naj počaka na kak drug dan, a občinstvo imata.

Kaj pa sosedova Majda, ki v šoli izvaja govorni nastop o tem, zakaj je veganstvo dobro za človekov imunski sistem in dobro počutje? Mar ona nima občinstva? Seveda ga ima, razred tridesetih ljudi jo vsaj pol pozorno posluša in v teh sorazmerno kratkih petnajstih minutah njene predstavitve lahko v glave svojih sošolcev natlači veliko idej, ki si jih vsak lahko predstavlja drugače. Tudi če bi Majda med predstavitvijo izjavila radikalno trditev, kot je: »Vsi ne-vegani naj umrejo,« posledice v večjem merilu ne bi bile velike. Bila bi pridržana in okarana, morda z opominom ali kako drugače. Zelo majhna bi bila verjetnost, da bi eden izmed Majdinih sošolcev, ki so bili navzoči pri njeni trditvi, v roke nemudoma vzel pištolo in začel uresničevati njeno trditev, torej pobijati vse ne-vegane.

Ali bi lahko trdili, da bo za slavnega pevca z milijonskim občinstvom enako?

Naredimo še eno drastično spremembo, namesto o veganstvu bo pogovor tekel o samomoru. Majda v tem pogovoru ne pribija nobenih kontroverznih izjav, njen glavni cilj je preprečiti samomore med mladostniki in jim predstaviti druge opcije za rešitev njihovih problemov. Verjetnost za to, da je v razredu nekdo s samomorilskimi nagnjenji, je malce višja. Kaj če ta oseba Majdino predstavitve vidi v drugačni luči? Kaj če kakšno njeno izjavo njegove oz. njene misli spreobrnejo na drugačen način, kot si želi Majda?

Morda boste rekli, da vendar ni tako pogosto, da se mladostniki ukvarjajo s samomorilskimi nagnjenji. V Sloveniji se s tem res ne moremo »hvaliti«, glede na to, da imamo kar velike procente samomorov na prebivalstvo, je večina samomorilskih oseb starejših od petinšestdeset let.

A vseeno, zamenjajmo Majdo s slavnim pevcem, katerega koncerte vsakoletno obišče na milijone ljudi. Kaj če bi on izjavil iste stvari kot Majda? V milijonskem občinstvu je veliko več ljudi, ki bi lahko njegove ali njene izjave razumeli na napačen način in naj se to sliši še tako morbidno, pogovor o taki temi bi lahko pevca stal dejanskih človeških življenj.

Vendar zakaj bi ljudje še vedno podpirali človeka, ki jim je bolj škodil, kot pa jim pomagal? Za to obstajajo psihološki razlogi, večinoma taki, da se oboževalci preprosto ne morejo ločiti od svojih idolov, za katere so verjeli, da ne morejo storiti nič slabega.

Kaj bi se na primer zgodilo, če bi bralčev najljubši igralec, ki ga bralec vestno spremlja že odkar ve zase, zagrešil spolni zločin? Najprej bi si mislil: »Oslarija. To je vendar nemogoče. Tisti sorazmerno privlačni samec, ki sem ga spremljal že odkar vem zase, pa spolno nasilje! To sploh ne gre skupaj!« Bralec pa verjetno ne bi bil edini, ki bi si kaj takega mislil. Ljudje bi iz čiste zaslepljenosti, da je človek, ki jim je zelo pri srcu, naredil nekaj tako groznega, začeli iskati razloge za podporo igralca ali zanikanje, da se je njegov zločin res zgodil. Razlogi za podporo, pa četudi še tako neumni, se vedno najdejo. Bolj priljubljena kot je oseba, več se jih najde.

In to ne velja le za pogovore o temačnih zadevah, kot je samomor. Kaj če slaven igralec objavi, kot smo navedli prej, video samega sebe ob kajenju opojne substance? Kaj če najstnik vidi ta video in si misli: »On zaradi tega ni utrpel posledic, tudi jaz jih ne bom!« In se nato odloči, da bo pokadil prvi joint na poti do odvisnosti in morda celo smrti?

Bralec se morda čudi in si misli: »Tega ne bi nikoli naredil!« Da, tudi sama tega ne bi naredila. A razumeti moramo, da so na svetu vse vrste ljudi, ki so v življenju izkusili vse vrste stvari, mnogi so izkusili tudi velike preizkušnje in žalost. Le vprašanje časa je, kdaj izpostavimo take ljudi stvarem, ki jim lahko škodijo, čeprav jim hočemo pomagati.

Razčistili smo že, da velike osebne svobode slavne osebe nimajo, vse kar naredijo ali rečejo, lahko nekomu izmed njihovega občinstva škodi, a če pogledamo z druge strani, mar ni tako tudi z navadnimi smrtniki?

Mar bralec vedno reče vsakomur to, kar si zares misli o njem? Mar je danes povedal sošolki, da se mu je njena majica zdela obupna in da ga oči bolijo vsakič, ko jo pogleda? Zakaj ne? Mar je danes klofnil profesorico matematike, ki že celo uro blebete neumnosti, kakor mu je notranja želja

že celo uro zapovedovala? Zakaj ne? Mar je to tudi omejevanje lastne osebne svobode? Morda. Morda ne.

Kaj bi se zgodilo, če bi sošolki povedal resnično mnenje? Bila bi ogorčena in se morda ne bi več hotela družiti z vami. Kaj bi se zgodilo, če bi res klofnil profesorico matematike? Grozila bi vam izključitev ali vsaj ukor ali opomin. Kako to vemo? Iz izkušenj ali iz predvidevanja ali iz naučenega, da to ni prav? Je osebna svoboda le izmišljotina, ki je ne moremo doseči? Morda. Po mojem mnenju ima človek vedno svobodo do izbire, a nikoli ali zelo redko izbere možnost, ki bo drugega človeka prizadela, ker se vedno ali večino časa, zaveda posledic, ki bodo prišle z njegovim dejanskim mnenjem, v kolikor to ni pozitivno glede na situacijo.

A vseeno ima možnost izbirati. In v večini primerov izbere pozitivno. Kakšen bi bil vendar ta svet, če bi vsak človek vsakič izbral in delal stvari, ki jih v trenutku dejansko želi storiti? Ne prav lep in to po mojem mnenju dokazuje, da so glasovi razuma še nekje globoko v vsakem človeku in da se vedno bolj in bolj učimo iz napak drugih ter jih ne ponavljamo v lastnem življenju.

LEPOTA

Lepota. Kaj je lepota? Je lepota nekaj, s čimer smo rojeni? Mar je to nekaj, kar lahko pridobimo, za kar se pretvarjamo, da imamo? Mar je to le izmišljotina, ki jo pripišemo stvarjem, ki so nam všeč? Glede lepote obstaja na milijone različnih vprašanj, saj lepote čisto zares ne moramo definirati. Nekaj, kar je meni lepo, gre mogoče tebi na živce, ti preseda ali pa ti je celo ostudno. V današnjem času mediji zelo radi določajo, kaj je lepo in kaj ni lepo (npr. lepo je, da imaš takšno barvo oči, da si visok toliko in toliko itd.). To seveda vpliva na samozavest mladih do te mere, da dejansko začnejo misliti, da si morajo spremeniti obraz ter si ga "popraviti" s pomočjo plastične kirurgije. Mladostniki bi denar radi porabili za to, da bi bili "lepi", kar povzroča problem v samozavesti ter samopodobi. Odnos, ki ga imamo do sebe, začne razpadati, nastanejo luknje in podirati se nam začne cel svet zato, ker se, ravno slučajno, nismo rodili z rjavimi očmi. Seveda to vpliva tudi na starejše, ne samo na mlade. Lepota je postala vrednota človeštva. Vrednota, ki za sabo potegne življenja. Povsod po svetu vidimo odrasle ljudi, ki so zasloveli zaradi različnih telesnih modifikacij (npr. človeški lutki Ken in Barbie, človek mačka itd.) Ti ljudje so porabili po več tisoče evrov za te modifikacije. Nekateri zato, da bi se počutili kot njihov pravi jaz, nekateri le zaradi svoje nesamozavesti in dvoma v njihovo zunanjo lepoto. Zvezdniki, kot je npr. Kylie Jenner, ki je dolgo časa "skrivala" modifikacijo ter trdila, da ni šlo za plastično kirurgijo, pravijo, da je to naravno. To seveda povzroči, da se drugi čudijo, zakaj sami nimajo takih lastnosti. Začnejo se zgledovati po tem ter spraševati sami sebe zakaj na genetski loteriji niso zadeli takšnih in drugačnih obrvi. To povzroči, da vidijo na sebi še druge "napake" ter se začnejo obremenjevati s svojo "grdoto", ki sploh ne obstaja. Osredotočijo se na stvari, ki sploh niso pomembne ter zanemarijo stvari, ki so pomembne.

Na svetu je veliko različnih mnenj o tem, kaj sploh je lepota. Vsaka kultura ima svoje ideale ter svoja mnenja o lepoti. V nekaterih afriških kulturah je atraktivno, če ima ženska v ustnici krožnik, večji kot je krožnik, lepša je. Na Kitajskem so bile cenjene majhne noge, v viktorijanskih časih korzeti itd. Lepoto vsi definiramo drugače, saj je dokaj abstrakten pojem. Mnenja so zmeraj

drugačna, trendi se zmeraj spreminjajo in s tem tudi lepotni standardi. To se vidi skozi čas; ko nekaj postane trend, ljudje niso takoj navdušeni nad tem, a s časom jim postane všeč. Ko pa to na koncu vzljubijo vsi, ni več moderno in na prestol že spet damo drugo stvar. Stvari se seveda spreminjajo in s tem tudi idealna podoba telesa. Ta se pri moških ni prav dosti spremenila, pri ženskah pa. In to drastično. Od suhih »flapper« punc do žensk z oblinami - čas je spremenil vse. Spremenil je ne le zunanji izgled, tudi notranji. Spremenil je pogled in odnos do sveta. Spremenil se je tudi pogled na vero, raso ter na seksualnost, senzualnost itd. Pogled na slednje se je po mojem mnenju najbolj spremenil. Na dobro in na slabo. Na dober način se je spremenilo tako, da golo telo ni več tabu, premaknile so se meje provokativnosti. Poleg tega se je pojavila seksualizacija teles, kar je seveda pripeljalo do določenih idealov, katerih mi, navadni smrtniki, ne moremo izpolniti. Povezali smo "lepoto" z uspešnostjo in "grdoto" z neuspešnostjo. Spremenili smo normalno v nenormalno. Iz tega izvirajo mnoge motnje, kot sta npr. bulimija in anoreksija ter mnoge druge. Prišlo je do tega, da se določeni ljudje izolirajo pred drugimi, saj jih nočejo "prizadeti" s svojo "grdoto". To povzroča anksioznost, izoliranje, seveda tudi depresijo. Iz te želje po lepoti izvirajo mnoge motnje v samopodobi. Nastanejo metaforične brazgotine, ki nas naredijo še bolj "grde". Res bi lahko postavili trditev, da lepota uničuje svet. Za lepoto proizvajamo mnoge stvari iz določenih surovin in materialov, ki so ne le škodljive okolju, marveč tudi nam. Kemikalije, ki jih uporabljamo za "večanje" lepote nas naredijo bolj grde, saj nam hitreje uničujejo kožo itd. Ne le, da uničuje svet tako, da ga onesnažuje, a tudi uniči ga tako, da dejansko pozabimo na druge svetovne probleme. Rajši se pogledamo v ogledalo ter v njem vidimo nepopolne popolnosti, za katere sicer sami menimo, da so grde, četudi niso, kot pa da pogledamo ven ter vidimo pravo lepoto narave in kulture, katero uničujemo. Zaradi lastnih želja se rajši obračamo stran od problemov, kot so onesnaževanje okolja, prehitro izumiranje vrst, nasploh uničevanje planeta, katerega kličemo dom. Ne le to, za to "lepoto" zlorabljamo drug drugega, se tepemo ter dejansko ubijamo zanj. Sicer je res, da obstaja več vrst lepote, kot npr.

dušna lepota, spiritualna lepota, moralna lepota, a to zavržemo in se osredotočamo na naš egoizem samo zato, da lahko izgledamo dobro na naši novi facebook objavi.

V prejšnjih odstavkih smo prišli do ugotovitve, da je pojem "lepota" slab. To drži le delno. Lepota je lahko slaba stvar, če je pogledamo v napačni luči, a je lahko tudi, ironično, lepa stvar. Tisti, ki so zares "lepi", niso lepi le navzven, temveč tudi navznoter. Lepi so po osebnosti ter po individualnosti. Zunanji izgled samo pripomore k notranji individualnosti in jo ne zastre. To dandanes težko dosežemo, saj večina ljudi noče videti tega. Zdi se mi, da bi v ospredje morali dati lepoto osebnosti, ne lepoto zunanosti. Moramo se vzljubiti take, kakršni smo, tudi brez tistih ubijalskih ličnic, brez tistih lepih teles ter brez tistih barv polti. Vsi mi ljudje smo kot kristali, četudi smo nepopolni, smo različni in to nas na koncu naredi lepe.

Jennifer Dauti

TUŠIRANJE

Tuš. Tuširam se. Voda teče po mojem telesu in telo mi sporoča, da je tekočina prevroča. Zmanjšam. Premrzlo. Nejevoljno se ozrem proti pipi in poskušam zadeti točko med premrzlim in pretoplim. Skoraj se opečem. Obupam, prepustim se skoraj prevroči vodi in pomislim, da bo prav ta, trenutno prevroča voda, čez nekaj minut postala ravno pravšnja in potem spet premrzla. Telo se bo navadilo, koža bo pordečela v otopelosti in jaz bom spet poskušala zadeti ne prevroče in ne premrzlo. Zaprem oči. Poskušam samo čutiti. Poskušam odmisлити, kar so moje percepcije že zaznale o prostoru, kamor sem postavljena, o pipi z vodo, odmislim svetlobo žarnice nad mano, odmislim, da je danes sredo in ne četrtek in da sem ženska v mladem telesu. Vrže me iz kaosa in za sekundo se najdem drugje. Za sekundo se najdem v vesolju, ampak ne v takem, kakršnem nam je poznan iz atlasov in enciklopedij, ko si majhen, ne tukaj ni zvezd, pa nič zato. Sem jaz in si ti, sva midva in to šteje. Ne zapolnjujeva celotnega prostora, ampak to ni pomembno, ker nama je dovolj, da sva midva in da sva hkrati ti in jaz. Ne pozna se, a nisva si tujca.

»Moja pipa pa pušča,« me ogovoriš.

»Skrajno neprijetno,« ti odvrnem.

Potem prideš bližje in se mi nasmehneš, me objameš in tvoje telo je ogreto na ravno pravšnjo temperaturo.

»Zakaj si tako omejena?«

»Nisem omejena,« se spačim in stopim korak nazaj.

Nasmehneš se: »Že beseda omejena te omejuje.«

»No, mislim, da imam dosti najinega druženja. Vrata pa že vem, kje so.« S prstom se nekajkrat dotaknem glave.

»Kar poskušaj, dokler ne rešiš z mano, ne greš nikamor.« Po turško se usedeš na tla in me s pogledom prepričaš, da se molče usedem tudi jaz. Nekaj resnega se ti prikrade na obraz, zato ti raje popustim in čakam na besede. V neprijetni tišini se moje razpoloženje spremeni na skrajno umirjeno in skoraj bi že čutila sončne žarke, kako me oblivajo in barvajo mojo kožo na zlato rjavo.

Takšne asociacije sonca se mi vedno dogajajo, ko se počutim polna neke notranje umiritve in spokoja. Od strani te pogledam, če doživljaš podobne notranje stvaritve. Sloniš na rokah in ko opaziš moje strmenje, za hec pogledaš na navidezno zapestno uro.

»A je že dosti sončka?«

Predramljeno iz sanjarjenja odgovorim: »Kaj bova sedaj?«

»Hočeš nočeš, tukaj si zato, da se mi izpoveš, no, nekako izpoveš.« Roki poveseš nad skrčenimi nogami in namigneš v kot prostora, ki pa pravzaprav sploh nima kota, vendar si zaradi lažje orientacije predstavljaš štiri kote. In tam v kotu se pasejo trije prašiči in grizejo mlado travo, ki raste iz belih tal.

»Parafraza. Samo razmišljaš o njih in so že tukaj, skoraj realnejši od tvojih misli. To je čar tega prostora.«

Očarano gledam tri rožnate postave. Že sam prostor je bil nekaj nepojasnljivega za človeka, vedno trdno postavljenega na tla, obdanega z oblikami in barvami njegovega vsakdana. Vendar sem sedaj doživljala ta prizor, kot da ga doživljam prvič. Vzgojena v belem prostoru, brez sten in brez senc. Pujski so izginili in trava se je pogreznila nazaj v tla.

»Poskušajva zapolniti tale tvoj prostor v glavi,« se obrneš nazaj k meni: »katera barva?«

»Barva?« In že pomislim na goste iglice zelenega borovca, ki še pozimi ohranja svojo močno, skoraj junaško držo, medtem ko ga obdajajo gola vejevja nekoč glavnih junakov. Sobo zalije borovsko zelena in odplakne brezosebno belo.

»Prostor si zmanjšala, se zavedaš? Lažje dihaš v gosti zeleni, lažje se vidiš v poltemi in tvoj duh deluje večji, ko si ujeta, ko nisi v neskončnost prostora razpeta,« se zasmеjiš naglas, si zaploskaš svoji majhni poeziji.

»Nadaljujva. Ljudje.«

Zbegana še od prejšnjih besed se zavem, da svojih misli ne morem več držati v kletki močne lobanje, da so sedaj svobodne in se iz njih gradijo mogočne stvaritve. Sva le jaz in ti, sva hkrati ena in dva.

V oddaljenem kotu začnejo mrmrati pojave. Glasovi postajajo jasni, slišen je smeh in povzdigovanje glasu. Ljudje se ogovarjajo, si češejo lase, prepričujejo drug drugega, se božajo po lepih obrazih, kažejo bele zobe med smehom, ki deluje pristen.

»Se jih bojiš?« me vprašaš.

»Jaz? Ne, no, včasih ja,« odgovorim. Opazim, da mi v večini kažejo sloke, dolge hrbte in da naju ne opazijo, da se ne zmenijo zame. Mogoče me niti ne vidijo, kajti postavila sem jih daleč od sebe, nisem jih razporedila na tla pred mano, da bi bile naše oči na isti višini. Njihove dlani so predaleč, da bi dosegle moj obraz. Povesim oči, ki že nabirajo prve solze.

»Tako nemočno se počutim med njimi,« mi jok stiska glasilke, da mi glas nejasno prihaja iz ust. »Ko me ne bi zbudili iz sanj, bi imela čas odsanjati svoje življenje na svoj, edinstven način. Pokazali so mi, da se sanja le ponoči, ko ljudje v gosti temi ne vidijo tvojih sanj. In če sanje ostanejo vse do jutra, jih s prvimi sončnimi žarki pohodijo.« Na koncu sem z besedami že preglasila glasove ljudi, da so se z radovednostjo obračali k meni.

»Ne želiš si njihovih pogledov, pa vendar bi bila rada med njimi, je tako?«

Prikimam ti in nekdo mi objame ramena. Postave v kotu so se mi približale in se s svojimi bodrečimi pogledi posedle poleg mene. Poljubijo me, se mi nasmehnejo in me ne pustijo neobjete. Prepustim se ljubezni, ki jo izžarevajo in z njo elektrijo ozračje. Čez čas napetost popusti in postave začnejo počasi izginjati.

»Zaupaj jim, dokler je v njih dobro, kajti nekateri bodo tvoje sanje z jutranjo zarjo pobrali in jih sanjali tako živo, kot jih sanjaš ti. Povej mi kaj več o družini.«

Razumem pripoved, ki jo želiš od mene, zato pogled usmerim v prostor pred seboj, kjer se zarišejo znane poteze petih različnih oseb. Tri sestre se držijo za roke in dražijo ena drugo, se cukajo za lase, vlačijo rokave majic v vse smeri, mi kažejo jezik in hkrati poskušajo postati resne, pa jim ne uspeva. Poleg stoji mati. Kopa se v svoji neizmerni dobroti, mi ponuja vse, kar mi še ni in včasih se

zmoti in mi ponudi še tisto, kar že imam in pravi: »Nič zato, kar vzemi. Pa na stran daj, nekoč boš še potrebovala.«. Polasti se me sladka žalost, ker se zavedam, kako sem ji hvaležna za vse, pa mi je hkrati žal, da mi ponuja toliko, kajti tega ji ne bom mogla nikoli povrniti, nobene besede niso tako lepe in nobena ne diši tako lepo, da bi jih »nabrala« zanjo. Z očetom je malce drugače. Stoji tam, obrnjen napol k meni, napol k ostalim, da ne bi česa prezrl. Želi mi pokazati, da mu ni vseeno zame, da me ima tudi on rad, na svoj poseben način, vendar se boji. Boji se, da mi bo ponudil preveč, da se bom razvadila, da bom prehitro zadovoljna, premalo izučena, preveč naivna. Ujet v razpon zgrešenih predpostavk ženskega srca, ne verjame v moč, ki jo premorem. Ne pusti mi predolgo dihati nad gladino, ker je boljše zame, da znam dihati tudi na dnu mrtvega oceana. Nevede me izoblikuje v močno bojevnico, v dvoživko in čakam dan, ko mu bom moč lahko dokazala. Zame so junaki, vsak v drugem pomenu besede.

Moje misli in moja občutja je moč čutiti v prostoru, takšno vsebino premorejo. Kar čutim jaz, čuti vsak tukaj z menoj, čutiš ti. Vstajajoč me potegneš za rokav, da vstanem še jaz. Vodiš me naprej skozi sobo, napenjam oči, da bi videla najin cilj in v ustih imam že vprašujoče besede, ko oko zazna lom svetlobe. Nedaleč stran stoji tanko ogledalo in me čaka.

»Ti,« rečeš in se zazreš zdaj vame, zdaj proti ogledalu.

Pokimam, pomaknem se pred steklo in dvignem pogled. Znana podoba se prikaže, ime ji je Jaz. Vidim oblike, dolžino, širino, zaobljenost tam in udornine tu, napeto in sproščeno kožo. Spomnim se na vsak tak pogled v ogledalo, na vse pomisleke, ki sem jih imela o sebi, vse, kar sem čutila, ko sem se gledala, na vsako misel, ki se je začela z lahko bi in zakaj nimam, zakaj nisem, kaj vidijo drugi, kako me vidijo, kaj si mislijo, kaj spremeniti, kaj dodati, kaj si želeči, s čim končati. Zakaj sem se vedno postavila pred ogledalo, ko sem iskala odgovor? Mnoga leta sem živela v zmoti, mislila sem, da to, kar vidim, to sem. Mislila sem, da se moja osebnost spreminja glede na moje telo in zato sem gradila le na slednjem. Nikoli nisem razmišljala obratno. Nisem si znala prisluhniti, čeprav je v meni kričalo,

še kako kričalo. Ogledalo je strupena stvar. Gledaš se in si misliš, da si to ti, pa ni res. To nisi ti, to je le košček tebe. To, kar si, so tvoja dejanja, kajti videz vara in besede znajo lagati, kar pa narediš, je popolnoma tvoj pečat, tvoj podpis. Podpiši se.

Oster zvok zareže skozi prostor in po zraku zapluje milijon majhnih, steklenih kristalov. Zarežejo v tla, kot zobje v meso. Ne zmenim se za krvaveče členke, ne za pekoče ureznine, vse, kar čutim, je veličastna pisava mojega podpisa.

Pogled mi zamegli kri, ki začenja svojo pot iz globoke rane na čelu. Iz vroče postane mlačna in nato mrzla, bistri se in izgublja rdečino. Čez čas mi postane jasno, da mi po obrazu polzi voda in da je moja domišljija neskončen prostor, v katerega se zatečem, ko iščem ne prehladno in ne prevroče.

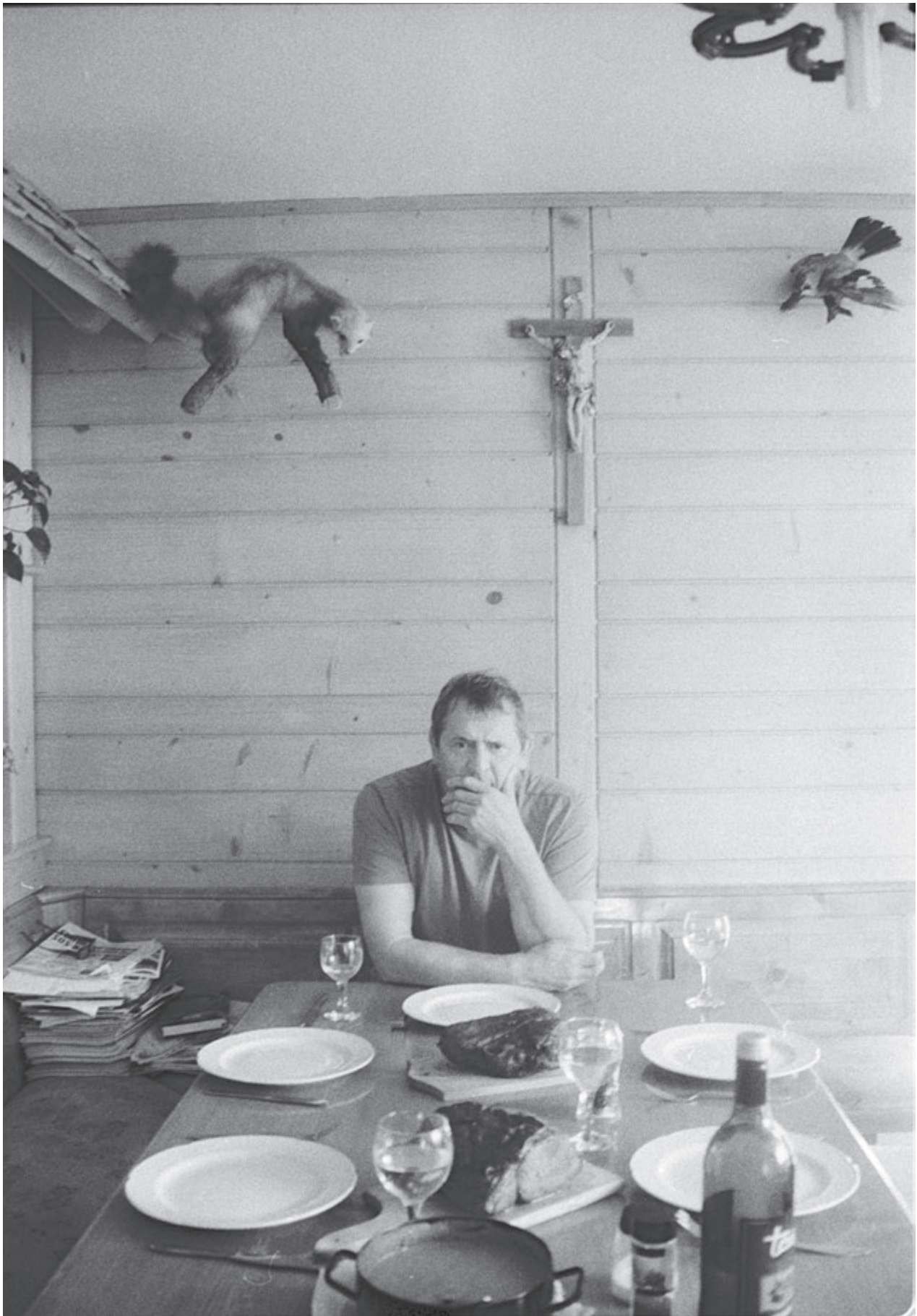
Petra Kovačič

ob mojem 17. rojstnem dnevu

*ljudje mi vsako leto pošiljajo
bizarna sporočila
kot je "vse najboljše"
in ob tem me spreleti nenavadna jeza
ne maram stalnih besednih zvez
zakaj reči "vse najboljše" je seveda lažje
kot uporabiti srednje velik šopek raznih besed
da slavljenču poveš svoje voščilo
pa tudi lagati se v dveh besedah
je nepopisno manj boleče
kakor pa jih nalagati nekaj deset
saj četudi smo vsi skupaj sebične pizde
nas je vseeno strah posmrtnega življenja
in imamo v sebi vgrajen požarni sistem
KAJ_BI_JEZUS_MISLIL_O_TEM.PDF
že mojzes je na svetih ploščah
nosil božjo zapoved
8. NE PRIČAJ PO KRIVEM
tako da vsi še predobro vemo
kaj si bi jezus mislil
o "vse najboljše"
ta besedna zveza je res zakoreninjena
v naše možgane
pa o njenem pomenu niti ne razmišljamo
kar naredi celo situacijo že prav sproščen
o nekaj kar lahko kar tak
o spotoma navržeš ko si na kavi
ali pa ližeš sladoled od šiptarja na kersnikovi ulici
nekateri že dobro izkušeni stari mački
ki plešejo na tankem ledu
tik nad luciferjevim prestolom*

*naredijo iz vsega skupaj pravo zgledno poved
z veliko začetnico in piko
začnejo z recimo
"vanesa želim ti"
potem sledi naš predmet obravnave
"vse najboljše"
sem pa pride še vejica ali pa veznik (po želji)
zaključijo pa z naprimer
"veliko zdravja"
ali
"sreče"
ali
"pa vse kar si sama želiš"
oni res vedo kaj počnejo
in nikomur ne želijo izdati svoje skrivnosti
če še niste izkušeni se raje ne igrajte teh igric
saj naša mala primitivna vest
ni tako nedolžna kot se kaže
in verjemite da se ji ne želite zameriti
ker vas bo peklo in bo hudo
tako da
samo to bi še rada povedala
da preden mi boste čez 365 dni
zopet navrgli ti dve besedi v fris
še prej
dajte no
vsaj zmolite en očenaš
da ne bo težav z zgago*

19.10.2017

js sm sam metu tm neko žogo
sanju sem, da ma en kolo in mu ga spizdijo in js
sploh nimam kolesa
to pomen bi problematičn
jst sm problem, jakob
a boš počaku?
če hočeš zmerom zraven mene sedet, pol pa mi
težiš
sej to hočem
ej, a pr vas božiček kej hodi okol?
sej nisem musliman
mogoče pa
oropal so nas
lei neži je telefon zginu
on je pršu na recepcijo in reku da gre v tajništvo
in men se je zdel sumljiv pa sem šla za njim in
sem ga zaklenila v učilnico
in pol?
ja pol je pa pobegnu čez okn
to je pa že prav kriminal no!
men je uzal še petdeset eur
pa dva telefona je mela
zakaj pa dva?
ja za musko
KRIŽANA GORA NO
dej pomir se, ne jokat
včasih tut prnesejo nazaj
on je že včeri pršu vprašat, če je to naša učilnica
al je narkoman al je pa cigo, to je vprašanje
baje je bil 40 star
lauri je zginu telefon
a si ti laura?
a si ti laura?
o moj bog
a mamo nemščino zdele?
ne vem
ko je bil včeri tu je mel otroka s sabo
a je bil njegov otrok?
ne vem
grozn

evo policija je tuki, mal prostora
štirje telefoni manjkajo
ne, en je ipod
pa dobr, pač telefon
a imate vsi oškodovanci osebni dokument?
a je dijaška osebni dokument?
je ja

on je sigurn zbežu na grad
lej ko si tlači pepsi v pičko
dej skrij, nočem da kdo vidi kaj gledamo
dej gremo še parrot porn
ne ne ne
zmagala bi
ja sam res, hvala
koi kurac
wtf
zakaj se ti z njim pogovarjaš?
ne vem
mene res moti če kdo nima olike
ja enako
a veš kok širok nos ma on
ja še bolj od mene
in pol ma pirse notri in pol si kr neki v lukne v
nosu roke tišči
in pol si da čez lase
skos
in še mastne lase ma
in v lase in v nos in pol piše
sam mene res moti če ljudje nimajo olike
ja enako
če ne znajo rečt prosim in hvala in to
budala

KUPITE NAJUGODNEJŠE

To bi lahko oklicala za bolezen novega tisočletja. Pa ne bom, saj je bilo prisotno že od začetkov civiliziranega sveta. Materializem? Materialna obsesija? Kar obsežna tematika, vsaj kar se tiče današnje večine, ki je obsojena na okužbo z njo. Saj nimam kaj dosti izbire kot oseba, ki tedne preživlja v mestu, kjer je izložba postavljena na približno vsakih petnajst korakov, ki jih naredim. Kot "ponosna" lastnica dragega prenosnika ter telefona, ki ju moram odplačevati še kakšno leto, da sploh lahko zaključim šolanje za medijskega tehnika, se mi zdi, da se definitivno ne morem izogniti reklamnim oglasom, ki me napadajo kot plenilci plen. Saj vendar smo plen velikim podjetjem, ki z dobro propagando poceni izdelkov in storitev služijo ogromne vsote denarja, ali pa tistim majhnim, ki se trudijo preživeti med giganti.

Nekako se kljub vsem adblock-om ni moč izogniti reklamam, komu bi zamerili, glede na to, da so strežniki plačani za njihovo oglaševanje. Gre za kroženje denarja uporabnikov spleta, ki zmeraj mislijo, da bodo za nizko ceno dobili najboljše produkte na tržišču. Seveda, saj je reklama namenjena naklepnemu zavajanju ljudi.

Tako se je iz tega, da si kot otrok pred policami v trgovini cedil solze za najnovejšo barbiko ali plastelinom, s katerim si lahko naredil petkrat več kot s prejšnjo izdajo tega izdelka, tržišče preselilo večinsko na splet, kjer lahko cediš slino v udobju svoje postelje in na dom naročiš vse, kar ti srce poželi. In tako v sobi nagrmediš na kupe popolnoma novih reči, ki jih uporabiš le enkrat ter nato pozabiš na njih, saj imaš po kratkem času dostop do nečesa drastično izboljšanega. Baje. Pa saj vem, da kdor je videl mojo sobo, je takoj vedel, da tudi jaz nagrmadim ogromno stvari v upanju, da jih bom nekoč rabila. Saj jih, mogoče, včasih. A bi v resnici potrebovala veliko manj te šare.

O takih temah sem začela razmišljati šele tedaj, ko sem prišla v mesto, kjer mi je bilo na voljo čisto vse. Tudi alternativa čistemu potrošništvu - second hand trgovine, antikvarijati, kjer lahko za majhen denar kupiš funkcionalne reči, ki ne služijo več prvotnemu lastniku, ali pa zasebne trgovinice z majhno naklado, ki so po navadi dražje kot splošne trgovine pod okriljem korporacij, a imajo v večini primerov kvalitetnejšo robo. A tukaj je problem denar, saj se moraš znajti. Štipendije so relativno majhne, za potrebe dijaka, ki hodi na vse tri obroke in cel čas preživi v svoji sobi, sicer ravno pravšnje, če si občasno želi privoščiti kaj več od tega. Če pa skačeš sem in tja po opravkih in hočeš izkusiti nekaj mestnega življenja, niso nič kaj visoke, sploh če hočeš prihraniti za nadaljnje življenje, ko se boš moral znajti na svojem. Izpit za avto je dražji, kot je bil še nedavno, ravno tako karte za vlak ali avtobus. Luksuz je na dosegu roke povprečnega človeka, kar ga zavede v misli, da si ga lahko tudi privošči.

No ja, Slovenci smo resda zanimiv narod, takega ne najdeš prav nikjer, a prav dobro drži tudi rek, da je sosedovo zmeraj boljše. Nek slovenski kantavtor, katerega ime sem na žalost pozabila, poje o tem, kako si je sosed kupil nov avto, zato si je on kupil veliko boljšega, a zato zdaj nima za bencin. Komedijska, v kateri je skrita velika kritika. Zavist in tekmovalnost. Prav ti karakteristiki sta povod za to motnjo, pri kateri denar igra tako pomembno vlogo.

Pojdi ven, naužij se svobode, ki ti jo denar odžira. Ne kupuj svobode in sreče, ker bo sprhnela v grobu zavisti in tekmovalnosti, kakor ti sam.

To ni le kritika nate bralec. Ta kritika pada tudi name, na nas in na njih, ki se sprenevedajo.

DRUGO OKNO V DRUGEM NADSTROPJU

Deževalo je in bilo je temno. Hodila sem proti domu in zagledala zvezde, kakršnih še nisem videla. Bile so velike, žarele so, kot žarijo oči otroku, prijazno so se mi smehljale ter mi kazale pot domov. Pogledala sem vstran in se znašla v gozdu.

To je bil neizmerno velik gozd. Na sredini gozda je bil velik travnik in skozi travnik je tekla reka. Hodila sem po travniku, ki je bil mehek kot bombaž. Vonj pomladi me je omamil in prepustila sem se toku brezskrbnosti. Sladek vonj zvončkov, trobentic in lilij je zalil ozračje s sladkim vonjem. Grenak vonj mahu in smole z dreves se je zmešal s sladkim vonjem in nastala je harmonija. Srnjaki so se pasli na zelenem travniku, zajci so poskakovali po travi, ptiči so prepevali ob spremljavi udušenega oglašanja čričkov, veverice so divje letale po drevesu, sova je spala, žirafa je stegovala vrat, da bi dosegla najvišje, najslajše liste, sloni so se kopali v reki, krokodili so se družili z nilskimi konji ob blatu in na sredi travnika, na velikem kamnu, je sedel lev in vse opazoval. Nihče se ni zmenil zame, bila sem kot duh, ki radovedno preučuje in se čudi nad lepoto vsega

Nato pa sem iz daljne daljave nekaj zaslišala. Sprva le pridušen zvok neznanega, ki je postajal vse glasnejši in glasnejši in naenkrat me je zadelo. Roka mi je padla na moker, mrzel del avta pred menoj, moje telo je že skoraj sedelo na njem in v glavi mi je donel zvok hupanja. Začudeno sem pogledala vozniku v oči in zbežala stran. Spet sem se znašla v temni, deževni noči. Z vsakim korakom sem iskala mehko travo, a je ni bilo. Občutila sem samo hladen, trd beton, s katerega je smrdelo po bencinu. Zbegano sem hodila. Poskušala sem najti dobrosrčne zvezde, da bi se pomirila, a z vsakim korakom sem postajala bolj in bolj razočarana, saj so se zvezde spremenile v majhne osvetljene kvadratke na velikem, grdem bloku.

Ustavila sem se pred blokom in gledala v kvadratke. Bilo jih je 12. Razporejeni so bili v tri vrste, v vsaki vrsti so bili štirje. Drugo okno v drugi vrsti ni gorelo. Mimo mene sta prišla mož in žena, ki sta me pozdravila. Bila sem presenečena, saj sem jih prvič videla. S slušalkami v ušesih sem se lahko pretvarjala, da ju ne slišim, čeprav nisem poslušala glasbe. Namenila sta mi grd pogled, a sem ju samo gledala ter se usedla na klop, ki je

bila pred blokom. Pogled sem usmerila navzdol ter se zamislila. Zakaj me je pot privedla sem? Kje sploh sem? Kaj se mi je zgodilo? Globlje in globlje sem padala v svoje misli, ko sem pred sabo zagledala lužo. Videla sem odsev, ki ga prej nisem opazila. Ga ni bilo ali ga nisem opazila? Kdo je to? Kratki lasje, očala, moker pulover, razmazana maskara ... Mogoče je soseda ali pa prijateljica moje prijateljice, ali pa punca s slike na Instagramu, kdo bi vedel. Postala sem otožna, a ne žalostna. Sreča je prasica, zid, ki ga zgradimo, da nam ni treba čutiti, je slepilo, ki obarva sivo v belo. Zatorej je boljša izbira otožnost. A ni? Mogoče pa ni. Ne vem. Sem samo dekle, razočarano nad svetom, nad ljudmi in nad sabo. Razočaranje utapljam v sanjskih svetovih, ki so bolj resnični od resničnega, a niso resnica, kajti to so le sanje. Toda kaj pa, če niso le sanje, ampak vstop v drugi svet? Če sanjam, ko grem spat in sanjarim, ko ne sanjam, so sanje, ki jih sanjam, ko ne sanjam, moj drugi svet. In če je otožnost most, ki povezuje oba svetova, mora biti ta zmeraj prisotna, kajti le tako sem izpopolnjena. Na katero stran naj prečkam most? Naj ostanem v učilnici in poslušam o prvi svetovni vojni ali pa naj pobegnem nekam drugam? Lahko grem na morje, na Luno, v posteljo, v gozd, v klub... Možnosti je neskončno. V glavnem... Sedela sem in naenkrat je vse postalo ničevo. Razmišljanje o niču je nekaj najbolj strašnega. Mar ni? O niču razmišljam, ko sem na sredini mostu in gledam v reko, ki teče pod njim, skupaj z mojimi mislimi. Ko me v temno, deževno noč potegne za roko poznani glas. Kdo je to? Mogoče sosed, mogoče prijatelj mojega prijatelja, mogoče fant s slike na Instagramu, kdo bi vedel. Toplo me pozdravi in me objame. Moje telo oleseni, roke postanejo trde, oči izbuljene in zmedene. Njegove ustnice se začnejo premikati, a glasu ne slišim. Začutim premikanje svojih ustnic, a ne slišim nobenega zvoka. Nekaj se dogaja, saj se smeje, a ne vem kaj. Še enkrat me objame in se poslovijo. Spet sem sama v temni, deževni, že zelo mrzli noči. Ozrem se na dvanajst kvadratkov na bloku in opazim, da so vse luči ugasnile. Postanem lačna in pobrskam po svojih žepih za par kovancev. Najdem ključke. Le kaj odpirajo? Iz neznanega razloga stopim proti bloku in poskušam odpreti glavna vrata. Na moje presenečenje se vrata odprejo. Noge me same od sebe pripeljejo do

drugega nadstropja, pred druga vrata. Poskušam jih odkleniti in odprejo se. Mine nekaj časa, preden si jih upam odpreti. Ko vstopim, me preplavi vonj po domačem, vonj po živem. In takrat se mi pred očmi odvije zgodba. To je bilo moje stanovanje, kamor so me pripeljale zvezde in ljudje, ki sem jih srečala, so bili ljudje iz mojega življenja. Prižgem luč. Tako je v temni noči svetila luč iz mojega stanovanja in kazala pot domov izgubljenim dušam.

DANES #1

Danes želim umreti.
Ne, ker ne maram življenja,
ampak ker se mi preprosto ne da
dihati,
ker se mi ne da več živeti.

Danes želim umreti.
Spustiti se v valove divje,
spustiti se v globine.
Tihe, mirne.

Želim leteti, se povzpeti v višine,
čutiti veter v laseh in verjeti,
da to je večnost,
čeprav je v resnici le trenutek mrtve
tišine.

Danes želim umreti.

DANES #2

Danes sem si oblekla čipkasto
spodnje perilo.
Ne za tebe, ne za njega,
ampak izključno za svoje
razvedrilo.

Danes nosim rdečo šminko.
Ne za tebe, ne za njega
in ne za kakšno krinko.
Nosim jo, ker mi je všeč,
kako se v temi iskri,
ker spominja na skoraj črno,
škrlatno kri.

Danes počenjam vse le zase,
nič za tebe, nič za njega,
saj vendar nisem le okrasek.

RDEČA

Oblekla sem si črn plašč.
Mehka in topla tkanina mi greje mrzlo,
oledenelo kožo.

Gledam krsto s tvojim imenom.
Povsem enaka je tisti naslednji in tisti pred njo,
ampak meni izstopa, kriči.

V njej leži vse.
V njej leži upanje na lepše življenje.
V njej ležijo vroči poljubi in poželenje.
V njej leži nezaupanje, neresnica.
V njej ležijo trpljenje, prijateljstvo in krivica.
V njej ležiš ti.

Rahlo postanem in stopim naprej.
Nikdar, prav nikdar ne bo več kot poprej.

Rdečo rožo postavim na krsto morečo.
Izdihnem globoko in se obrnem.
Rad si imel rdečo.

NI ME STRAH UMRETI

Ni me strah umreti.

Preprosta, popolnoma razumljiva poved. Ampak ali je res tako preprosta? Kaj se skriva za temi štirimi besedami?

Večkrat v mojem življenju sem tu in tam naletela na pogovor o smrti. V večini primerov so ljudje o smrti govorili precej zadržano. Bilo jim je neprijetno in na njihovih obrazih se je videlo njihovo nelagodje. V nekaterih pogovorih sem izjavila to "preprosto" poved. Reakcija je bila podobna manjši eksploziji ali pa prižigu vžigalnice. Moji sogovorniki so bili zgroženi. "Ne veš o čem govoriš," in "ne bodi prismojena," ali pa "ne govori tako," je prišlo iz njihovih ust, nelagodje pa se je v vseh teh primerih le stopnjevalo.

Ampak zakaj?

Zakaj bi me moralo biti strah umreti? Smrt je namreč nekaj popolnoma naravnega. Smrt je del našega življenja. Zakaj jo s takšno grozo na svojih obrazih odrivamo med tabu teme naše družbe?

V njej vidimo konec. Ljudje ne maramo koncev. Tako kot nočemo pomisliti na ločitev od partnerja, s katerim smo si bili zelo blizu, nočemo pomisliti na to, da bomo nekega dne umrli in našega življenja bo "konec".

Pa ga bo res konec? Lažje bi nam bilo, če bi na smrt pomislili kot na nekaj več. Nanjo moramo pomisliti kot na nov začetek. Prerojenje. Smrt ni konec življenja. Smrt je korak naprej. Le del kroga, ki vlada vsemu živemu.

Strah nas je novih začetkov. Strah nas je neznanega. Strah nas je spoznanja. Strah nas je, da bomo kaj zamudili. Zgrešili enega izmed tistih milijonov biserov, ki smo si jih že imeli priložnost ogledati.

Zaradi tega strahu nekateri prepotujejo Zemljo po dolgem in počez, da bi zagotovo videli vsa čudesa življenja. Preizkušajo razne jedi, aktivnosti, umetnosti ipd. Toliko se ubadajo s tem, da bodo kaj zamudili, da zamudijo prav vse. Zamudijo odnose z ljudmi, zamudijo spoznavanje svojega uma in telesa, zamudijo sladke trenutke s svojimi dragimi in majhne bisere skrite na tistih koncih sveta, kjer so pravzaprav že doma.

Ni me strah umreti.

Če vam kdo to reče, se vam bo zlagal zavedno ali pa nezavedno. Ni ga strah dejstva, da bo umrl, zagotovo pa ga je strah umreti. Naše telo deluje na tak način, da se na vse moči trudi, da nas obdrži pri življenju, zato je prav vsakega od nas strah umreti, pa naj si tega želi ali pa ne. Telo bo reagiralo s strahom v vsakem primeru. Ne bi pa nas smelo biti strah tega, da bomo nekega dne umrli. Smrt moramo sprejeti, se o njej pogovarjati in razmišljati kot o delu začaranega kroga življenja, v katerem kroži naša energija.

Namesto da trepetamo in skušamo izkusiti vsak drobec sveta okoli nas čim hitreje, da nam slučajno ne bi kaj pobegnilo, se moramo sprostiti. Vzpostavljati moramo pozitivne odnose z ljudmi in raziskovati svojo osebnost. Živeti moramo počasi in z užitkom. Ne smemo le čakati na to, kdaj bomo na vrsti, da kaj izrečemo, ampak moramo prisluhniti in razmišljati. Za vsak lep, kratek trenutek moramo biti hvaležni, saj so ti trenutki in odnosi biseri, katere iščemo. Zavedati se moramo, da se vse lepo enkrat konča, s tem pa se tudi nekaj novega, prav tako lepega ali pa še lepšega, začne.

ŽIVLJENJE JE PREKRATKO

*Življenje je prekratko.
Ampak ali je res prekratko,
ali smo samo mi preveliki?*

*Jemljemo in jemljemo,
sanjamo v oblakih,
hitimo, se vrtimo
brez postanka in počitka.*

*Ne opazimo okusnega piškota in mehkega nasmeha.
Ne opazimo objema in preglasne glasbe.
Ne vidimo svobode,
ne vidimo ničesar.
Želimo le veliko, obširno in prostrano.
Potovanja, zmage in dosežke,
le to nam je poznano.*

*Ne prepustimo se trenutku.
Ne dovolimo si brezčasnosti,
breztežnosti.*

*Tako brzimo in norimo,
da življenje prehitimo.
Prerastemo.*

*Pričakujemo veliko hišo,
idealnega ljubimca, dolga potovanja,
gradove iz denarja,
poleg tega pa še družbo,
življenje, ki nas le obdarja.*

*Na koncu smo tako veliki, da vidimo samo še zvezde.
Eno po eno jih skušamo ujeti,
shraniti in zapreti.
Pograbimo za vsako,
kar vesolje skušamo požreti.*

da se spotaknemo ob življenje.
Pademo globoko in zvezde izpustimo.
Izbruhamo vsako posebej in ustvarimo
galaksijo.
Prav vse izgubimo.

Sedaj smo na tleh.
Ležimo na trdi, umazani zemlji.
Nobene zvezde ni več, samo še ostanki bruhanja
na nebu nad nami.
Nič ni ostalo.

Življenje je prekratko.
Ampak ni.
To je laž, neresnica!
Le mi zrastemo previsoko,
da bi se ga še lahko dotaknili.

Sedaj obžalujemo in objokujemo.
Nič več ni ostalo,
samo grozno slabo nam je, ker smo se
prenajedli.

Tema nas vleče in mi se ji v obupu prepustimo,
da prvič v življenju zares zaživimo.

UMOR

*Gledam te.
Ti gledaš mene.
Držiš me, ne spustiš me.
Ne spustiš sekunde niti ene.*

*Globoko brezno se odpira,
srce kriči in se upira.
Ujameš me v ekstazi,
me vržeš v nebesa in poljubiš me v vsej tej noriji.*

*Pustiš da padem, se polomim,
da čutim kost vsako, kako počí.
Da čutim krike zadovoljstva v bolečini,
v tišini, skeleči in pekoči.*

*Hudič!
Ti vrag nemarni!
Ti spak neznosen in brezsrčen!
Ti stvor ponosen in bojazen!*

*Uničil si me!
Preklal si me na polovico,
izrezal iz mene Marijo si devico.
Potisnil si me med volkove,
pustil, da jedli moje so drobovje.
Vklenil si me v okove,
si z mojo kožo loščil si rogovje.*

Ubil si me.

make
LOVE
not
WORDS